'Je loopt bij dit werk risico op snobisme'

URENDOORBRENGEN MET BEROEMDE MENSEN, LUXE ETENTJES, BUSINESSCLASS VLIEGEN: ER ZIJN LEGIO VOOR(OOR)DELEN OVER HET VAK VAN ENTERTAINMENTJOURNALIST. SARA MADOU ZIET ER NA TIEN JAAR 'IN DE SCENE' NOG STEEDS DE PLUSPUNTEN VAN, MAAR OOK ZEKER DE MINPUNTEN.

tekst **SARA MADOU** *beeld* **MAAIKE PUTMAN**

New York, Union Square, ergens zes hoog in een uitbunding versierd hotel. Beyoncé had zich, gekleed in een foeilelijke jurk gemaakt door haar 'fashiondesigner'-moeder, gedrapeerd op een smetteloos witte bank. Met vijf andere journalisten kwam ik binnen en nam plaats naast Beyoncé. Onze vragen hadden we vooraf moeten indienen. Ze mochten niet over Jay-Z gaan en eigenlijk ook niet over haar muziek, want Beyoncé was hier vanwege haar eerste eigen parfum. Ik probeerde mijn plek naast Beyoncé uit te buiten door er een Jay-Z vraag in te fietsen, op het moment dat haar entourage van bodyguards en PR-mensen (zo'n vijftien in totaal) even niet oplette. Na het gesprek, dat een kwartiertje duurde, daalden we een paar verdiepingen af voor de releaseparty. Jay-Z was er, en Usher, met wie mijn Nederlandse collega's en ik een dansje waagden, tussen het drinken van 'Beyoncé's favourite cocktails' door. De hotelkamer waar ik een paar uur later sliep kostte 1000 dollar per nacht zag ik aan de binnenkant van de deur. De minibar bevatte Diptyque-kaarsen á 120 dollar.

'In vaste dienst is het al een hoop gedoe, maar als freelancer is het helemáál onrendabel werk'

Á la Notting Hill

Meteen even irritant jaloersmakend, want ja: tripjes zoals bovenstaande zitten er tussen. Luxe reizen, vol dingen die ik van mijn journalistensalaris nooit had kunnen betalen, met toegang tot plekken waar ik anders nooit was gekomen. In mijn jaren als entertainmentredacteur bij CosmoGIRL! en freelancer voor onder meer Esquire en Veronica magazine vloog ik regelmatig naar New York, Los Angeles of Londen. Meestal voor interviews, maar bijvoorbeeld ook een keer een trip vanuit HBO, waarbij we een week door San Francisco en Sillicon Valley reisden ter promotie van een paar series. Het aanbod van de meest extravagante reisjes is de laatste jaren flink gedaald, maar met name de 'press junkets' komen nog steeds vrij vaak voor. Een kluwen journalisten van over de hele wereld verzamelt zich in een groot hotel, waar je soms één op één tegenover 'the talent' zit en het andere keren moet doen met een 'roundtable'. Tijdens zo'n roundtable zit je er met een stuk of zes collega's en het kan zomaar zo zijn dat je als serieus filmjournalist naast een Australische zit die maar blijft vragen 'What do you think of my country?' of een Japanner die dat hele eind is komen reizen maar helemaal níks vraagt (da's wel handig, meer tijd voor vragen van jou). Het vergt enig doorzettingsvermogen, om het meeste uit zo'n roundtable interview te halen: soms heb je maar tien minuten, wat natuurlijk nergens op slaat voor zo'n lange reis. Ik heb inmiddels een vaste gewoonte ontwikkeld, die bestaat uit recht tegenover de te interviewen persoon gaan zitten en metéén iets roepen als hij of zij binnenkomt. Maakt niet uit wat. Zolang je maar de eerste persoon bent die iets zegt en contact heeft. Zo vertelde ik Jude Law ooit dat Guy Ritchie zijn koffie had vergiftigd (slecht grapje) en vroeg ik Zac Efron of hij een goede reis had gehad, terwijl we in zijn hometown LA waren (hij moest lachen, dus dat viel mee).

Waarom je het niet zou moeten doen

Buitenstaanders horen vaak alleen de verhalen over de

mooie plekken waar je komt en de interessante mensen die je spreekt, maar over de nadelen heeft de gemiddelde entertainmentjournalist het zelden. Dat wilde ik hier voor de verandering nu wel eens doen:

Veel bekende mensen zijn helemaal niet zo interessant. Of althans: de mediagetrainde versie van ze, waar je in vijf minuten moeilijk doorheen kunt breken voordat een PR-persoon 'Final question!' snauwt.
In vaste dienst is het al een hoop gedoe, maar als freelancer is het helemáál onrendabel werk. Naar LA ben je bijna een week kwijt aan reizen, interviewen en bijkomen van je jetlag, en dan heb je je artikel nog niet eens geschreven (terwijl je alleen voor dat artikel krijgt betaald uiteraard, niet voor de rest van je tijd).
Het is bovendien vaak extreem last minute. Denk: op woensdagmiddag horen dat je op vrijdagochtend in het vliegtuig naar New York moet zitten. Mensen met kinderen, hobby's of überhaupt een sociaal leven zijn dus eigenlijk ongeschikt.
Krijg je als freelancer een uitnodiging van bijvoorbeeld een filmmaatschappij voor zo'n junket, dan moet je er vervolgens mee leuren voordat je het aan een of meerdere opdrachtgevers hebt gesleten: ook onbetaald werk. Er is een hoge druk om te produceren en altijd beschikbaar te zijn, uit angst dat je anders 'uit the loop' ligt. Er gaan verhalen over collega's die daardoor een loopje nemen met de waarheid en claimen een exclusief één op één interview te doen, terwijl het algemeen bekend is dat de actrice in kwestie alleen een persconferentie deed. Hoe groter de ster, hoe kleiner de controle op content. Denk maar niet dat een Hollywood-ster de Nederlandse interviews met hem gaat zitten google translaten.
Een paar jaar geleden zat ik voor werk in het Four Seasons hotel in LA. Er stond een Nederlandse collega naast me te klagen. Want de hotel-limousine, die je op verzoek naar winkelcentra of andere essentiele onderdelen van de stad vervoerde, was een paar minuten te laat. Ze vond het hotel bovendien ook 'te luxe' (ik snap nog steeds niet hoe een hotel 'te luxe' kan zijn, maar goed).
Een tijd later ging ik op vakantie en vond ik het irritant dat er op het vliegveld geen vriendelijke taxichauffeur stond te wachten, met een bordje waarop mijn naam stond. Moest ik verdorie zélf uitzoeken hoe ik bij het hotel kwam. Dit moet je met een vleugje ironie lezen, maar eerlijk is eerlijk: je loopt bij dit werk risico op snobisme.

Waarom je het wel zou moeten doen

Gaat het om een fikse afstand, dan doe ik junkets tegenwoordig meestal alleen als er meerdere verhalen uit te halen zijn, wat het rendabeler maakt. Mijn werk als freelancer bestaat daarnaast nu meer uit het schrijven van verhalen over non-entertainmentonderwerpen, interviews met mensen die zich (tijdelijk) in Nederland bevinden en klussen als eindredacteur en chef-redactie. Daardoor realiseer ik me ook beter hoe entertaining en bijzonder zo'n junket kan zijn. Want:

'Tegenover het bescheiden honorarium staat heel veel ander moois'

Sara Madou (1984) is managing editor van Grazia en freelance journalist/eindredacteur voor titels als Esquire, Vara-gids en Santé. Ze schrijft over film/tv, toneel, literatuur en andere culturele uitingen, maar maakt ook interviews, reportages en achtergrondverhalen over maatschappelijke kwesties. Daarvoor was ze onder meer hoofdredacteur van CJP en redacteur van CosmoGIRL!. Informatie: saramadou.nl

Regelmatig ontmoet je wél leuke en creatieve mensen, wat hele interessante gesprekken op kan leveren. Degenen die teleurstellen zijn altijd nog goed voor een mooie anekdote, zoals de door mij bewonderde zanger die apestoned was en niet verder kwam dan een 15-minuten durend verhaal over zijn zwembroek.
Sowieso: je bent 'set for life' wat betreft anekdotes om je familie en non-journalistieke vrienden mee te entertainen. Bedenk als entertainmentjournalist maar vast een antwoord op de meest gestelde vraag die je zult krijgen (Dat van mij: 'De leukste persoon die ik ooit sprak was Adele, daarmee ben ik nog in de kroeg geëindigd, en het minst interessant was Justin Bieber, die "awesome" als antwoord gaf op iedere vraag: de langste vijftien minuten uit mijn leven.')
Mijn eerste businessclass-vlucht ooit, overnachten in hotels waar ik als toerist alleen maar bewonderend voorbij kon lopen, op filmsets bivakkeren: tegenover het bescheiden honorarium staat heel veel ander moois.

Als je met een beetje afstand naar de gekte kunt kijken, is het alternatieve universum van de press junkets dus wel degelijk een enerverende plek, die ik iedere journalist zou aanraden om eens te proberen. Of je nou wel of juist niet bekend bent met de mores. Zoals hoe je met beleid je opname-apparaat zo dicht mogelijk onder de neus van Justin Timberlake gooit.